

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 20.
(csütörtök)**

Szepesy László

HALLD, NEMZET!

Énekek: 105, 396

Alapige: Jónás 3,3-10

„És felkelt Jónás, és elment Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa volt Istennek, három napi járóföld. És kezdett Jónás bemenni a városba egy napi járóföldre, és kiáltott és mondta: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! A niniveiek pedig hittek Istenben, és böjtöt hirdettek, és nagyaiktól fogva kicsinyei-kig zsákba öltöztek. És eljutott a beszéd Ninive királyához, és felkelt királyi székéből, és levetette magáról az ő királyi ruháját, és zsákba öltözött, és ült a porba. És kiáltottak és szóltak Ninivében, a királynak és főembereinek akaratóból, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg ki-ki az ő gonosz útjáról és az erőszakosságból, amely az ő kezükben van! Ki tudja? Talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el! És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbánta az Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, uraknak Ura és királyoknak Királya, hogy megaláztad magadat, megüresítve emberré lettél, és meghaltál miértünk. És köszönjük Neked, hogy egyetlenegy áldozatod révén minden nemzetből elhívtál magadnak megváltottakat, akiket megmentesz, akiket üdvözítesz, akiket megszentelsz és megdicsőítesz.

Dicsőítünk, Urunk, azért, hogy országunk és népünk hallhatja az ígét, mert Te elküldted a Te hírnökeidet. Köszönjük, hogy több 100 év óta hallhatjuk az evangéliumot, hogy az hirdettetik, mert Te magad munkálad ezt.

Köszönjük, hogy a ma esti alkalomra is kérhetjük, hogy a Te szent jelenlétben szólaljon meg a Te élő, ható, szíveket megváltoztató ígéd. És kérünk, hogy nekünk pedig adj halló fület, halló szívet, amely engedelmeskedik Teneked.

Köszönjük, hogy Igédben megígérted, hogy a Te ígéd nem megy el dolgavégetlenül, hanem ahogy az eső is megöntözi a földet, megeleveníti a magot, és abból

HALLD, NEMZET!

élet származik, úgy a Te igéd is elvégzi a munkát a mi szívünkben. Add, Urunk, hogy az új élet Téged dicsőítsen.

Kérünk, így áldd meg mai istentiszteletünket, Rád figyelésünket. Kegyelmedből kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ninive városa, az Asszír birodalom a történelemben ritkán előforduló nagy lehetőségét kapott, mert Isten Jónás próféta által figyelmeztette őket arra, hogy „*még 40 nap és elpusztul*” a város, ha nem térnek meg. Minderről személyesen szerezhettek tudomást, mert a próféta elment a városba, és ott kellett szembesítenie a népet a rájuk leselkedő veszéllyel és ítélettel. És ez is szokatlan volt. Ha az Ószövetségben található prófétákra gondolunk, akkor a legtöbbeknek úgy kellett idegen népek ellen hirdetni az Úr igéjét, hogy közben otthon maradtak (Izráelben vagy Júdában), és nem kellett elmenniük a pogány nép közé. A legtöbb esetben ráadásul az ítélet-hirdetés Izráel vigasztalása miatt volt leírva és kijelentve, nem pedig azért, hogy a pogány nép megtérjen. Izráel elnyomói felett hirdetett Isten ítéletet, és ez jelentett Izráelnek vigasztalást szenvedéseiben, elnyomatásában és minden más fájdalmas helyzetében. Micsoda kiváltság volt tehát Ninive számára az, hogy Isten előre értesítette őket az ítéletről, hogy ne vesszenek el! Sodoma és Gomora nem kapott ilyen figyelmeztetést: 1 nap alatt bekövetkezett rajtuk az ítélet.

És micsoda kiváltság az napjainkban is, ha egy romlásban élő nép, egy hanyatló kultúra, nemzet, amely életével, züllöttségével, erkölcsi fertőjével saját vesztébe rohan, egyszer csak szembesül ezzel, hogy micsoda lejtőn halad lefelé, és hogy annak alján a végső romlás, a kárhozat várja. Ninivének Jónás ítélethirdetése Istentől kapott mentőöv volt, amely által megmenekülhetett, amibe belekapaszkodhatott. De nemcsak az asszír nép egyetlen reménye volt Isten megszólító és megtérésre hívó igéje, hanem minden népnek ez az egyedüli reménysége: az Úr megmentő és megszólító szava. Egy nemzet sem maradhat fenn örökké gazdagságával, híres építményeivel vagy nagy embereivel, hiszen a mindenség Ura minden népet elő fog hívni az ítélet napján. Csak az a nép menekülhet meg és nyerheti el az örök életet, amely Isten megtérésre hívó szavára figyel, annak hisz és engedelmeskedik.

Ezért nagyon fontos az, hogy hogyan gondolkozunk Isten igéjéről és népünk jövőjéről vagy jelenéről. Ugyanis a kettő szorosán összefügg. Amely nép elhagyja az Urat, és nem hallgat az Ő szavára, megkeményíti az ő szívét, és nem hisz az élet igéjének, arra pusztulás és romlás vár. Amely nép a szentségtelen babonákban hisz inkább, mint sem Isten igéjében, az nem hallja meg a veszélyre figyelmeztető szót. Amely nép inkább szentekhez, ősi pogány vallásokhoz, praktikákhoz vagy esetleg keleti misztikus vallásokhoz és gyakorlatokhoz, és nem az Úrhoz fordul segítségért, az hiábavalóságokban reménykedik, amelyek nem tudják megtartani őt. Ha viszont egy nemzet hajlandó meghallani Isten szavát, és képes megalázni magát a mi Urunk Jézus Krisztus előtt, igéjét pedig szívébe tudja fogadni, el tudja hinni azt, és a szerint is akar cselekedni, azon Isten könyörül, és kegyelmet gyakorol felette. Isten a nemzeteket is kegyelméből menti meg igéjének hirdetése által.

Ninive és Jónás története egyértelműen erről beszél. A felolvasott 3. fejezetből sok üzenetet ki lehetne emelni, de az Ige legérthetőbb és legvilágosabb tanítója, Jézus Krisztus ezt emeli ki és mondja el erről az ígéről Máté evangéliumában (az evan-

gélium 12. fejezetének 41. versében ezt olvassuk): „*Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhozzatják ezt, mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására, és íme, nagyobb van itt Jónásnál*”. Hogyan magyarázza a mi Urunk ezt a fejezetet? Mit ad elénk példaképül? Azt, hogy a ninivei nép hogyan hallgatott Jónás szavára. És ezt az ítéletet, hogy a niniveiek el fogják ítélni ezt a nemzetet, mert nem hallgatják meg az Úr szavát, Jézus Krisztus annak a zsidó nemzedéknek mondta, amely megkeményítette a szívét, és még magának az emberré lett Istennek sem hitt. Annak a népnek mondta, amely nem hallgatott az Ő szavára, csodáit az ördögtől jövőknek mondta, tanítását elvetette, mert saját bölcsességével nem ismerte fel Isten bölcsességét. Pedig Isten hányszor akarta összegyűjteni őket, megmenteni, ahogy Jézus Krisztus is mondta Jeruzsálemben való bevonulásakor: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölnöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Íme, pusztán hagyaték nektek a ti házatok*” (Máté 23,37-38).

Újabb és újabb jelt kívánt Isten népe. Miért? Mert nem akart hinni és megtérni a testté lett Ige hívó szavára. És ez a szívbeli keménység a nép romlásához vezetett. Jézus Krisztus mennybemenetele után Izráel népe még 37 évnyi kegyelmi időt kapott. Bár üldözték az apostolokat, üldözték az első gyülekezet tagjait, de szólt az evangélium, és volt lehetőség a megtérésre. A zsidó nép nagy része azonban, köztük a vezetők és a papok nagy része megkeményítette a szívét, és nem tért meg. A templomban folytatták az áldozást, amelyet abba kellett volna már hagyniuk, István vértanú is figyelmeztette erre a népet. Jézus Krisztus halálakor ugyanis bemutatta az egyetlen tökéletes áldozatot, amely miatt bűnbocsánatot és kegyelmet nyerhetünk, ezért ezek után bármilyen áldozásnak nem csupán értelme nem volt, hanem egyenesen bálványimádásnak számított. Megszülettek az Újszövetség könyvei is, és az egyik levél külön a zsidóknak íródott, hogy „Izráel népe, halld meg az Úr szavát, és térj meg!” És ezekben világosan ki van fejtve mind az evangélium, mind pedig az, hogy Isten mit kíván az Ő népétől. A zsidó nép azonban ebben a 37 évben sem tért meg. És a jövőjét miben képzelte el? A római néptől való függetlenségben. Ennek következményeként Isten ítéletet hajtott végre: Kr. u. 70-ben a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet, és a királyságot megszüntették.

Két nép sorsa: a niniveiek és a zsidó nép sorsa. Az egyik hallgatott Isten szavára, a másik nem. Isten a makacssággal, keményszívűséggel állítja szembe Ninive népét, akik megtértek Jónás prédikációjára. Jézus Krisztus tehát ezt a pogány népet példaképül adja elénk abban, ahogyan Isten igéjét, figyelmeztetését fogadták. Az, ami ott és akkor történt Ninivében Jónás által, páratlan esemény volt a világtörténelemben: több 100 000 ember – mert ilyen nagyságú volt Ninive városa – egyszerre hallgatott az Úr szavára. Ilyen ébredések ritkán vannak (nem teljes megtérések, erről majd később beszélek), de hogy ennyi ember egyszerre hallgasson az Úr szavára, páratlan esemény a világtörténelemben. Isten csodája és munkája volt ez. És miért? Azért, hogy örökre emlékezetünkbe vesse, hogy milyen készséggel kell az Ő szavára figyelni, azt befogadnunk, és arra hallgatnunk. Most nézzük meg, hogy mi az, amit ettől az ókori néptől tanulhatunk, amely segíthet minket Urunk igéjére jobban figyelni.

Az első szembetűnő dolog, ami Isten csodája volt, az az, hogy ez a hatalmas város, Jónásnak, egy idegenből jött ismeretlen embernek a szavára figyelt és hallga-

tott. Még maga a Szentírás is figyelmezteti a hívő népet, hogy ne higgyenek minden embernek, aki magát prófétának kiáltja ki. Isten megmondta a mózesi törvényekben, hogy annak a prófétának higgy, akinek a szava beteljesedik, és értelemszerűen nem mond ellent Isten korábbi akaratának. Jónást nem tudták így megvizsgálni a niniveiek. Nem tudtak róla semmit, most érkezett, most jött, ráadásul egy idegen népből származott: még csak nem is asszír volt, hanem izráeli. És mindemellett mit érhetett az ő szava? Még híres ember sem volt. A híres emberek szavára a közvélemény sokszor sokat ad, felfigyel. De Jónás? Ki volt ez az ember a niniveiek számára? Egy ismeretlen idegen.

Ennél fogva azt, hogy egy idegen szavára hallgatott ez a nép, nem mondhatjuk mindennapos dolognak. Ki az közülünk, aki hallgatna egy vadidegen szavára, aki odajönne hozzánk, és azt mondaná, hogy jön az ítélet? Miért hitt hát Ninive népe mégis Jónásnak? Egyértelműen azért, mert Isten tette az ő szívüket ilyen készséges-sé, hogy még egy idegennek is higgyenek. És miért tette őket Isten ilyené, mi következik ebből? Az, hogy nekünk is hinnünk kell bárkinek, aki hozzánk jön, bármilyen ismeretlennek is? Természetesen nem ezt mondja az Úr.

Jézus Krisztus másként magyarázza ezt a dolgot. Azt mondja, hogy „még a niniveiek is hittek Jónásnak, ennek az idegen férfinak a szavára. Ellenben ti, akik Isten népe vagytok, magatokat annak gondoljátok, akik jól ismeritek a parancsolatait és rendeleteit, az Ő akaratát, akik tanultatok Őtőle, akik a tanítványai vagytok, Jézus Krisztus szavának nem hisztek?” Mondja Jézus Krisztus saját kortársainak. Azaz ha ez a pogány nép egy ismeretlen szavának hitt, mennyivel inkább kellene Isten népének a számára jól ismert Isten szószólóinak, és legelső sorban egyszülött Fiának hinnie, mert Jónásnál nagyobb szól hozzánk! Őt, Jézus Krisztust Isten csodákkal, jelekkel és a feltámadással az Ő hatalmas Fiának bizonyította. Jónás semmi ilyesmit nem tett. Mennyivel inkább kellene a mi Urunknak a szavára figyelnünk és arra hallgatnunk!

Isten igéjéről tehát, amennyiben elhisszük, hogy az Jézus Krisztus szava hozzánk – akár szószékről, akár bibliai alkalmon szól hozzánk, akár a csendesség során –, nem mindennél készségesebben kellene-e azt fogadnunk, és elhinnünk? Mert nem az számít, hogy ki hirdeti az Ő szavát, hanem az számít, hogy az az Ő szava, Ő mondja. Az Ige is figyelmeztet bennünket: „*Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket*” (Zsidók 4,7). Azaz, a ninivebeliek abban legyenek példák számunkra, hogy milyen készséggel hallgatták Isten szavát, nem a hírvivőre néztek, hanem arra, hogy az az Úr szava.

Azután arról beszél Jézus Krisztus, hogy a ninivei nép egyetlen igehirdetésre tért meg. Egyetlen! Jónás egyszer mondta el a figyelmeztető szót, azután továbbállt, egy-napi járőföldre bement, elmondta az Úr üzenetét, és azután továbbállt, ott megint elmondta, és megint tovább. Nem volt ennek a városnak több évtizede szolgáló igehirdetője, sem olyan egyház a városban, amely több évszázadra visszanyúlóan az élő Isten igéjét hirdette volna. Életükben először hallottak a mindenség Uráról, az élő Istenről, és csak annyit hallottak, amennyit Jónás akkor, ott elmondott abban az egy igehirdetésben. Mégis ennyi elég volt nekik ahhoz, hogy őszinte bűnbánatot tartsanak, és elforduljanak bűneiktől.

Micsoda ítélet ez mindazok számára, akik évek, vagy akár évtizedek óta ülnek a templomokban, hallgatják az Úr szavát, és mégsem tértek meg, életük egy apró mozzanatnyit sem változott. Micsoda szégyen ez azok számára, akikről leperreg Isten

szava, mert szívük keménységén nem hatol át az élet beszéde. Azok számára, akik csak elméletben vagy gondolatban keresztyének, vagy csak azt fogadják el az Igéből, ami számukra is értelmileg elfogadható, mert nekik bele kell egyezniük, hogy hát annak úgy kell lennie. De cselekedni az ígét, megélni azt, és elfordulni a bűntől? Mindez nem történik meg életükben.

Jónás egyszer hirdetett ítéletet, Jézus Krisztus napról napra zörget szívünk ajtaján. Adjunk hálát Őneki, hogy még szól az ige, még van lehetőség meghallani Őt, és Őhozzá térni. Ne halogassuk az Úrnak való engedelmességet sem, ne ámítsuk magunkat azzal, hogy még ráérek megváltoztatni az életemet. Nem tudhatod, testvérem, hogy 40 nap vagy 40 perc van hátra az életedből, hogy lesz-e alkalmad még az élő ígét hallani. Minden egyes alkalmat úgy meg kellene becsülnünk, mint ha az lenne az egyetlen és az utolsó!

Azután azt is ki kell emelnünk, hogy Isten csodája volt az is, hogy egy ilyen nép, mint a ninivei – a bűnben mélyre süllyedt – hallgatott az Úr szavára! Erről maga a király beszél, amikor a nép vezetőségével rendeletet ad ki, hogy a népet megtérésre szólítsa fel. Miből? Az erőszakból. Ninive városában a fizikai erőszak mindennapos dolog volt. És csak az egyik legsúlyosabb bűnt említette meg a király, mert ha elkezdte volna sorolni a nép bűneit, hogy mennyi erkölcstelenség és bűn fér meg az ő szívükben, vége-hossza nem lett volna a listának.

Egy ilyen nép, amely az erőszakra hajlamos, hogyhogy nem hallgattatta el a bűneire, erkölcstelenségére és tévelygésére rámutató prófétát? Hogyhogy nem verték meg vagy kövezték agyon Jónást, ahogyan a zsidó nép tette, amikor Isten elküldte hozzájuk az Ő prófétáit? Tényleg nem hétköznapi dolog abban a városban, ahol az erőszak megszokott volt, egy idegen férfi ítélethirdetését türelmesen meghallgatni, alázattal elfogadni, sőt, még a bűnüket megvallani és elfordulni attól. Hogyan történhetett ez meg, testvéreim, ha nem Isten kegyelmének munkája révén? Az egész városban – Jónás könyvének beszámolója és a történészek szerint is – csak gyermekből 120 000 élt. Nem volt egyetlen ember sem, aki felemelte volna a kezét a próféta ellen? Tényleg el tudjuk ezt képzelni?

El tudjuk képzelni akár ma itt, Budapesten is, hogy valaki kiáll ítéletet hirdetni a város felett, azt elmondani, hogy „40 nap múlva jön az ítélet Budapest, erkölcstelenséged és bűneid miatt”, és erre egyetlen ember sem akarná elhallgattatni azt az illetőt, azt az embert, aki ezt hirdetné? Nem egy, hanem több tucat ember is akadna ilyen.

Isten mégis az egész várost megszólította, még a királyt magát is, pedig a királyok eléggé el voltak telve hatalmukkal, magabiztosak voltak.

De Isten megvédte Jónást a testi szenvedéstől. Miért? Azért, hogy lássuk, hogy Isten még a bűneink ellenére is képes minket megszólítani és megtéríteni. Még a legerőszakosabb ember is képes hallgatni az Úr szavára. Gondoljunk csak, Saulra – aki Pál apostol lett –, aki gyilkolta a keresztyéneket, mégis milyen jámbor és milyen szelíd embert formált belőle Isten. Ne gondoljuk azt, hogy ha egy nép, ha egy nemzet esetleg bűneibe süllyed, akkor más megoldás kellene számára, mint az evangélium.

Ugyanakkor ne féljük hirdetni azt az ígét, ami képes megmenteni másokat. Ninive számára az egyetlen megoldást Isten ígéje jelentette. Ennek az erkölcsileg zülölt városnak nem volt más esélye. Ma se higgyük azt, hogy más a megoldás. Nem a pszichológusok oldják meg a szívünk kérdéseit és bajait, nem az önfejlesztő tréningek, vagy bármi más (a jóga vagy egyéb) oldja meg életünk problémáját: egyedül az

evangélium. Ne féljük hirdetni azt, ahogyan Jónás is tette. Az Úr meg tud bennünket védeni, „*de ha nem tenné is*”, akkor is abban a kiváltságban lehet részünk, hogy Őerte szenvedünk.

Azután Jézus Krisztus azt mondja, hogy ezek az emberek „*megtértek Jónás prédikálására*”. Ami Jónás könyvéből kiderül, az, hogy igazi bűnbánatot tartottak ezek az emberek. És ez is csoda volt, mert honnan tudhatták volna, hogy mi az igazi bűnbánat. Mi is nem a Bibliából keressük az igehelyeket, próbáljuk megérteni, hogy az Úr mit ért azalatt, hogy „*bánjátok meg bűneiteket*”, hogy mit jelent a bűnt beismerni, felismerni, fájlalni, Istenhez fordulni, elfordulni a bűntől és szabadítását kérni? Honnan tudták ezek az emberek mégis, hogy mit jelentenek ezek? Nem volt bibliájuk, sem tanítójuk, mégsem koruknak megfelelő jócselekedetekkel vagy áldozatokkal akarták megbékíteni Istent, hanem a szív őszinte bánatával. Mert azok, amiket Jónás itt leír, az igaz, őszinte bűnbánat jelei.

Azt olvassuk, hogy először is felismerték és beismerték bűneiket. A király nem tévovázott kimondani, hogy „*forduljatok el az erőszaktól*”, pedig azért egy király számára egy ilyen lépést megtenni, nem éppen a népszerűséghez vezető utat jelentette. És mégis nevének nevezte a bűnt. „*Térjete meg az erőszakosságból.*”

Azután a bűn őszinte fájlalására szólította fel a népet. Hogyan? Először is azt akarta, hogy az emberek fejezzék ki őszinte bűnbánatukat úgy, hogy gyászruhába, zsákba öltözzenek és porba üljenek. Nem azért, mert majd ezáltal megengesztelődik Isten, hanem hogy Isten lássa, hogy őszintén és komolyan gondolják bűnbánatukat. Még az állatoknak is zsákruhába kellett öltözniük, és böjtölniük kellett. Miért? Azért, mert amikor Isten ítélettel sújtja a várost, akkor nemcsak az emberek halnak meg, hanem az állatok is. És miért parancsolta meg a király ezt a furcsa dolgot? Azért, hogy az emberek bárhova nézzenek, még az állatokra is, jusson eszükbe, hogy milyen bűnbánattal kellene nekik Istenhez fordulniuk. A király nem valami külsőséges ceremóniát akart, hanem őszinte, szívbeli bűnbánatot és fájdalmat.

Másrészt pedig felszólította őket arra is, hogy „*kiáltsatok Istenhez*”. Ez is arra mutat, hogy nem valami külső formaságot akart, mert az Úrhoz való kiáltás csak szívből történhet. Lehet üresen, megszokott módon, ceremoniálisan is imádkozni, de amikor itt azt mondja a király, hogy „*erősen kiáltsatok az Úrhoz*”, az a bűn felett érzett erős fájdalom miatt elmondott imádságra utal. Nem azért kell erősen kiáltani, mert az Úr süket és nem hallja meg, hanem ez a szív őszinte bánatát fejezi ki. És végül felszólította őket a bűneiktől való elfordulásra is. Azt mondta, „*forduljatok el, és jobbítsatok meg útjaitokat*”. Ezek a dolgok pedig – a bűn felismerése, beismerése, bevallása, őszinte fájlalása, Istennek megvallása imádságban, és a bűntől való elfordulás –, az igazi bűnbánat részei. Honnan tudta ezt a király? Nem ismerte az Igét, nem tanult Mózesről, mégis az Úr akarata szerint cselekedett. Csak úgy tehette meg ezt, hogy az Úr mutatta meg neki ezt az utat. És miért tette ezt az Úr? Miért jelentette ki ezt egy pogány király által, hogy mit kell tenni? Azért, hogy példát adjon nekünk, hogy minket is erre indítson.

Ugyanis életünk egyik legfontosabb kérdése az, hogy a hallott igének engedelmeskedem-e, őszintén bevallom-e a bűneimet, szembeszállok-e azokkal Isten segítségével, és úgy akarok-e tovább élni minden egyes igehirdetés után, hogy valami változzék az életemben, vagy pedig úgy folytatódik az életünk, mintha semmi sem történt volna, mintha nem hallottunk volna semmit? Ninive városiakói megszégyenítenek minket engedelmességünkkel és bűnbánatunkkal! Jézus Krisztus ezért helyezi

őket kortársai fölé, mert ők Jónás próféta szavára megtértek. Mindezekre tanít tehát minket Jézus Krisztus ez által a pogány nép által. Vigyázzunk, hogyan halljuk meg az Úr szavát!

Végezetül pedig röviden arról kell szólnunk néhány szót, hogy mit is jelent az, amit Jónás itt ír, hogy a város hitt Istenben? Ez sokakban nagy kérdés, hogy hogyan lehetséges, hogy most ténylegesen megtért ez a nagy város, több 100 000 ember valóban újjászületett? Vagy hogyan kell ezt értenünk, amit itt az Ige mond, hogy a niniveiek hittek Istenben? Mert azt el tudjuk képzelni, hogy némelyek komolyan megtértek, de az, hogy az egész főváros, az nehezen összeegyeztethető a Bibliával is, és a történelemmel is.

Az Ige részletesen nem beszél arról, hogy mit cselekedett Isten az ő szívükben; csak a bűnbánatról beszél. Isten munkája volt a bűntől való megtérésük, de ettől még nem kell messzemenő következtetéseket levonnunk abból, hogy azt olvassuk, hogy hittek. Mert ez a szó sokszor jelenti azt, hogy valaki ideiglenesen lelkesedik a hallottakért, de nem biztos, hogy ez az újjászületést, az igazi megtérést jelenti. A magvető példázatából jól tudjuk azt, hogy a mag sok helyre eshet, és sokféle hit létezik, de ténylegesen csak a gyümölcstermő szívről mondhatjuk, hogy az megtért szív.

Ezt figyelembe véve kell gondolkoznunk a niniveiek megtéréséről is. Az Ige nem állítja azt, hogy Ninive az Asszír Birodalommal együtt megváltoztatta volna államvallását, és azt sem mondja a Biblia, hogy az Asszír Birodalom ezek után a zsidók Istenét követte. De azt sem mondja, hogy a nép a 40 nap letelte után ne tért volna vissza a bálványaihoz, sőt! Náhum próféta által Isten Ninive pusztulását, és a birodalom feletti ítéletét hirdeti meg, ami be is következett. Abból tehát, hogy az Ige azt mondja, hogy a niniveiek megtértek, ne következtessünk arra, hogy a zsidókon kívül kiválasztott magának egy újabb népet az Ószövetség idején, akiken keresztül meg akarta magát mutatni. Az Ószövetség nem beszél semmi ilyenről. Sőt! Arról beszél az Ige, hogy pünkösdig az izráeli népből kerültek ki a kiválasztottak, a többség. Volt 1-1 kirívó példa, mint a moábita Ruth vagy Naamán vagy mások, de mégis a zsidó nép maradt Isten kiválasztott népe. Ninive megtérése tehát nem változtatott ezen az isteni rendelésen. Az asszír nép nem lett a kiválasztott nép része. Jézus Krisztus volt az, aki a zsidók és pogányok közötti választófalat lerombolta a kereszten bemutatott áldozatával.

Amikor Jézus Krisztus összehasonlítja a niniveieket az Ó népével, akkor nem a hitüket teszi példává, hanem azt, ahogyan hallgatták az Úr igéjét. Így kell tehát azt értenünk, hogy a ninivebeliek megtértek: példaadó volt az igehallgatásuk, és ebben példák számunkra. És ebben fogják elítélni Jézus kortársait a ninivebeli férfiak, mert ők hallgattak az igére, elfordultak a bűntől, igaz bűnbánatot tartottak, nem úgy, mint a zsidó nép.

Azzal kezdtem az ige hirdetést, hogy egy nemzet sorsa összefügg az Igéhez való viszonyulásával, és azzal, hogy hogyan hallgatja egy nép az Úr igéjét. Ezek után lássuk meg, hogy mennyire fontos Isten igéjét hirdetniünk, mindenkinek, egész nemzetünknek, hogy könyörögjünk azért, hogy akár mi, akár azok, akik még nem ismerik az Urat, meghallják az Ó hívó szavát. Könyörögjünk az olyan engedelmességért, amilyen a ninivebelieknek ott, akkor, abban a pillanatban adatott, és higgyük el, hogy nemzetünkért ezzel tehetünk a legtöbbet! Sok mindent tehetünk, és kell is tennünk népünkért, de egyedül az élő ige által menthető meg a magyar nép is. Reformátor őseink is ezt vallották, amikor a török megszállta Isten ítéleteként az országot. Értsük

HALLD, NEMZET!

meg mi is: Isten ígéjére van mindenkinek szüksége. És könyörögnünk kell azért, hogy mi magunk is, és mindenki más – a ninivebeliektől példát véve –, meghallja az Úr szavát, és az megváltoztassa az életünket. Isten segítsen ebben minket!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy több 100, sőt, több 1000 évvel ezelőtt a ninivebeliekkal példát adtál számunkra, milyen hatalmas a Te szavad, és milyen kiváltságos dolog azt hallgatni.

Urunk, olyan régóta forgatjuk a Te Igédet, a Te minket megszólító szavadat, és oly sokszor keményedik meg a szívünk, és utasítjuk azt el. Kérünk Téged, hogy változtass ezen, új, élő szívet teremts bennünk, és adj halló füleket, amely nem csak azt hallja meg, ami tetszik neki, hanem mindent, ami Tőled jön. Kérünk, adj alázatot nekünk, hogy értelmünket ne gondoljuk többnek, ne gondoljuk azt, hogy mi mérlegelni tudjuk a Te Igédet, eldönteni, hogy azt kell-e cselekedni vagy sem, hanem adj alázatot, hogy minden parancsolatodat meg tudjuk tartani, és a szerint igyekezzünk élni. Ismersz bennünket, látod szívünket, harcainkat, mennyire nehéz ez számunkra. Köszönjük, hogy kegyelmes és irgalmas Isten vagy, és hogy megmutattad a ninivebeliek példáján keresztül, hogy ez a megváltoztatás Számodra nem lehetetlen.

Így kérünk keresztyén magyar népünkért, segíts felébrednünk, segíts az ígédet vinnünk, szólnunk, hirdetni, de elsősorban segíts meghallanunk. És kérünk magyar népünkért, adj ébredést, adj megújulást, Urunk, hogy Hozzád térjünk.

Köszönjük, hogy kegyelmed és irgalmad nagy, hogy tart még a türelmi idő, és hogy hirdeted a Te szavadat. Kérünk, használj fel bennünket, életünket, szavainkat, tetteinket mindannak elmondására, mily csodálatos dolgot cselekedett velünk az Isten.

Így könyörgünk családjainkért, szeretteinkért, akik megkeményítik szívüket. Te, aki képes vagy összetörni és új szívet adni, könyörülj rajtuk! Könyörgünk, barátainkért, munkatársainkért, minden ismerősünkért. Hadd lehessen életünk valóban sötét szobában világító mécses, amely a Te fényedet mutatja meg. És könyörgünk gyülekezetünkért! Köszönjük, hogy annyi ember az életével tesz bizonyosságot Terólad. Kérünk különösen azokért, akik már oly régóta vannak itt közöttünk, de még nem halották meg a Te szavadat, könyörülj rajtuk!

Könyörgünk, hogy kegyelmedből mutasd meg nekünk az utat, amelyen mennünk kell, segíts bűneink ellen harcolnunk, fájlalnunk, és elfordulnunk azoktól. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki megszentelsz minket.

És végezetül, köszönjük Neked azt, Úr Jézus Krisztus, hogy mindezekért életedet adtad, hogy mi hallókká legyünk, hogy halottból életre kelhessünk. Legyen ezért áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Ébredj, bizonyágtévő Lélek!
A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak s harcra készek,
Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

(396,1 dicséret)